

[Gottschalck-Hansen.]

han referatet; i dag indledte han med at acceptere referatet. Redegørelsen om mand-skabets forhold — det er en helt anden sag; den skal vi nok komme til.

Forsvarsministeren (Victor Gram): For en ordens skyld vil jeg gerne sige, at jeg har bekræftet citatet, som det ærede medlem har gentaget flere gange; men jeg kan ikke under nogen form acceptere den fortolkning, som det ærede medlem har givet her, og som ikke har bund i en samlet vurdering af det, jeg har givet udtryk for under den pågældende samtale eller senere. I øvrigt hilser jeg med tilfredshed, at vi får en samlet debat omkring disse spørgsmål.

Formanden: Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen anvendte i farten et udtryk, der jo nok ved nærmere eftertanke var mindre heldigt: at der er umådeligt mange brodne kar også i folketinget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Thyregod* til boligministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvilke skridt han agter at tage i anledning af, at det bl. a. ved offentliggørelse af årsberetningen for Københavns boligkommission er oplyst, at den i saneringsloven af 5. juni 1959 forudsatte sanering af 2.000 boliger årlig langtfra er gennemført, og at der nu i København er 36.500 saneringsmodne lejligheder?“

Ib Thyregod: I 1959, for 5 år siden, vedtog folketinget enstemmigt en lov om sanering. Det, der var baggrunden for denne lov, var en saneringskommission, der havde afgivet en betænkning. Man havde her opgjort antallet af saneringsmodne lejligheder i København til 30.000 og sagde, at nu skulle man gennemføre en afvikling af denne sanering. Da saneringsloven blev vedtaget, var det forudsat og sagt i folketinget, at der skulle saneres 2.000 boliger årlig, deraf 1.000 i København. I løbet af 20 år skulle saneringsproblemet være løst.

Der er nu gået 5 år, og der foreligger en beretning fra boligkommissionen i København, som siger, at vel er der sket en vis sanering, men i realiteten meget be-

skeden, nogle få hundrede lejligheder i den omtalte periode og efter andre love. Jeg har selv haft lejlighed til for ca. 4 år siden i saneringsudvalget i Københavns borgerrepræsentation at behandle en af de sager, nemlig den om Gammelholm. Denne sag, som altså nu er ca. 4 år gammel, er endnu ikke gennemført.

Det er vist ikke for meget sagt, at den saneringslov, som man her vedtog, praktisk taget ikke har fungeret, i hvert fald ikke i København. Skulle den have opfyldt sin funktion, skulle der have været saneret 10.000 lejligheder, deraf de 5.000 i København. Men dette er ikke sket, og derfor mener jeg, det må være naturligt, da saneringen naturligvis er af allerstørste betydning, at rejse det spørgsmål: hvad kan man gøre for at fremme denne sanering?

Jeg kan også nævne, at man for 5 år siden opgjorde antallet af saneringsmodne boliger til 30.000. I den sidste betænkning fra boligkommissionen opgøres tallet til 36.500; det vil sige, at tallet af saneringsmodne lejligheder i stedet for at falde stiger. Hvad kan man da gøre for at løse dette spørgsmål, som har betydning for mange unge, for børn, som vokser op i disse lejligheder i anden eller tredje baggård under så uhyggelige forhold?

Det er det, jeg har bedt den højtærede boligminister om at overveje, og jeg vil gerne selv stille det forslag, at man, på samme måde som man i sin tid havde en saneringskommission, nu nedsætter et sagskyndigt, hurtigt arbejdende udvalg, også med repræsentanter for Københavns kommune, et udvalg, som skulle overveje, om det virkelig ikke er muligt at finde frem til en hurtigere fremgangsmåde end den hidtil anvendte på saneringsområdet, således at vi nu kan få gang i saneringen.

Boligministeren (Kaj Andresen): Jeg har naturligvis med interesse læst Københavns boligkommissions beretning og er enig i denne beretnings alvorlige tale. Som det ærede medlem allerede har sagt, gennemførtes saneringsloven af 5. juni 1959, efter at problemerne i forbindelse med boligtilsyn og sanering var gennemgået af saneringskommissionen. Ved den nye lovgivning blev der vist nye veje for gennemførelse af saneringer, idet man foruden den tidligere